

ZACK LORAN CLARK
& NICK ELIOPULOS

GRUWEL STAD

HET DWAALUUR

MET ILLUSTRATIES VAN SOPHIE PLUIM

Vertaald door Maria Postema

PROLOOG

Nieuw-Rotterdam was geen leuke plek om op te groeien. Brian Skupp woonde er al zijn hele leven, maar het kuststadje bleef een soort raadsel voor hem, als een ingewikkeld dicteewoord dat hij al een paar keer had opgezocht maar dat zijn hersenen nooit konden onthouden.

Zo waren de smalle kronkelstraatjes bijvoorbeeld echt een doolhof. Brian raakte regelmatig de weg kwijt als hij zich niet aan de rechtstreekse route van huis naar school hield. Het hielp ook niet dat er vaak een dichte mist in de stad hing: een klamme massa die zich 's ochtends vroeg aandiende en koppig bleef hangen tot de zon eindelijk besloot op te komen om de boel stralend schoon te schrobben. Als ze daar zin in had, tenminste.

Het was een bewolkte avond en er stond weer een bijtende wind vanaf de Atlantische Oceaan. Brian draalde bij zijn kluisje na de fanfarerepetitie en keek naar de leerlingen en docenten die zich van hun naschoolse activiteiten naar huis haastten. Hij speelde tuba in de schoolfanfare, maar niet omdat hij dat nou zo'n geweldig instrument vond. De repetitie betekende gewoon dat hij nog even niet terug naar het appartement hoefde, waar hij zou ontdekken of zijn vader een karige maaltijd van knakworst en instantnoedels had klaargemaakt, of dat Brian ervoor moest zorgen dat ze allebei iets te eten kregen.

De Hond met de Lange Nek

Uit het Nieuw-Rotterdamse Wikiproject

Ondanks de naam 'de Hond met de Lange Nek' is nooit bevestigd dat dit mythische Nieuw-Rotterdamse wezen een hond, wolf of andere hondachtige is. Hij staat ook bekend als de Kruiper van het Kille Strand en Langpoot-Rex, en heeft volgens ooggetuigen een ineengedoken, skeletachtig lijf op vier spichtige poten. Tijdens het lopen wiebelt hij heen en weer, alsof hij constant zijn evenwicht verliest, maar toch is hij angstaanjagend snel.

De Hond met de Lange Nek wordt altijd gezien op het Kille Strand, waar hij na zonsondergang naar eten zoekt. De vreemde, schichtige bewegingen lijken volgens de beschrijvingen op die van een grote spin, waardoor hij in het schemerlicht goed te zien is op het zand, al zijn de details lastiger te onderscheiden. Men lijkt het erover eens dat hij gevlekt en donker is en een lange, gebogen nek heeft die tot vlak boven de grond komt: daar komt ook de meestgebruikte benaming vandaan.

Door zijn schuwheid is het wezen een soort onofficiële mascotte voor het Kille Strand geworden, en veel souvenirwinkels aan de boulevard verkopen shirts en petten met zijn opvallende silhouet.

1

‘Het is is nog steeds te vroeg.’

Emrys Houtman zuchtte achter zijn verrekijker. Hij zat met zijn vriendin Hazel vanaf de duinen naar het Kille Strand onder hen te turen. Ze zaten er al een uur en gaven de verrekijker aan elkaar door, op zoek naar tekenen van beweging op het strand.

Tot nu toe was de Hond met de Lange Nek nog niet tevoorschijn gekomen.

Emrys liet de kijker zakken en keek fronsend naar de horizon, waar enorme onweerswolken zich onheilspellend samenpakten. Alsof de hemel een reusachtig paars oog had gekregen om hén mee in de gaten te houden. Tussen de wolken flikkerde bliksem, veilig en mooi omdat die zo ver weg was. Maar straks zou al die elektriciteit de kust bereiken en zich op Nieuw-Rotterdam storten.

Het regende vaker wel dan niet in de stad, maar deze bui had het nieuws gehaald. Er was noodweer voorspeld. Emrys had die middag op de boulevard minstens tien winkeliers geteld die hun etalages aan het dichttimmeren waren.

‘We kunnen beter teruggaan,’ zei Hazel, alsof ze zijn gedachten kon lezen. Ze keek fronsend in de verte; haar bleke gezicht was bijna grijs onder de stormachtige lucht. ‘Die bui is hier eerder dan de schemering. We proberen het gewoon later

nog een keer.’

‘Oké...’ zei Emrys somber.

Emrys woonde nog maar net in Nieuw-Rotterdam, maar Hazel en hij waren al jaren bevriend. Soms voelde het alsof ze één hoofd hadden. Ze hadden elkaar op hun achtste ontmoet tijdens een zomerkamp en het had meteen geklikt omdat ze allebei van griezelverhalen hielden. Zodra Emrys een e-mailadres mocht aanmaken, was Hazel de eerste die hij een bericht had gestuurd.

Hij had het nauwelijks kunnen geloven toen ze vertelde dat ze in Nieuw-Rotterdam woonde, dat stevast in het rijtje Engste Steden van Amerika stond. Salem was bekend om zijn heksen en New Orleans om zijn spoken, maar Nieuw-Rotterdam barstte van de *urban legends*. De Lachende Man, Kate Zonder Hoofd, de Schaduw in de Spiegel – Emrys en Hazel konden de mythische wezens en creepypasta’s van de stad zo opsommen.

Al voor zijn verhuizing had Emrys actief bijgedragen aan het Nieuw-Rotterdamse wiki-project, waarop alle bovennatuurlijke waarnemingen werden verzameld. Samen met Hazel was hij zelfs degene geweest die het verloren gegane interview van WROT-13 met Ashton Guyver in de krochten van het internet had opgedoken. Zij hadden het toegevoegd aan de pagina over de Hond met de Lange Nek.

De moderatoren van de wiki waren helemaal gek geworden toen ze dat zagen. Ze waren natuurlijk met de botte bijl door de tekst gegaan die Emrys en Hazel hadden geschreven,